

PREFAȚĂ

John Bunyan a fost un predicator englez din secolul al XVII-lea, care a petrecut 12 ani în închisoare datorită credinței sale creștine și a scris peste 40 de cărți. Cea mai cunoscută dintre scrierile sale este Călătoria Creștinului, una dintre cele mai faimoase și populare cărți din toată istoria lumii.

John Bunyan a redactat această scriere pe când era doar un tânăr, despre modul în care un înger a fost trimis de către Domnul pentru a-i arăta raiul și iadul. Aceasta este o carte redând un aspect real, nu este o alegorie sau o scriere ficțională. Înțelegând faptul că toate viziunile trebuie judecate conform Bibliei, cele ce urmează sunt foarte scripturale, ajutându-l pe tânărul John să devină un mare om al lui Dumnezeu.

CUPRINS

<i>Capitolul 1. Planificarea suicidului.....</i>	<i>3</i>
<i>Capitolul 2. Dincolo de soare și de stele</i>	<i>5</i>
<i>Capitolul 3. Ilie explică.....</i>	<i>8</i>
<i>Capitolul 4. Fericirea cerului.....</i>	<i>10</i>
<i>Capitolul 5. Ne vom cunoaște unul pe celălalt</i>	<i>11</i>
<i>Capitolul 6. Conduc în iad</i>	<i>13</i>
<i>Capitolul 7. Chinurile Iadului</i>	<i>16</i>
<i>Capitolul 8. Un suflet pierdut vorbește</i>	<i>19</i>
<i>Capitolul 9. Mai multe discuții</i>	<i>21</i>
<i>Capitolul 10. Un ateu în Iad.....</i>	<i>24</i>

Capitolul 1. Planificarea suicidului

Când oamenii duc o viață de păcat și realizează că au motive să se teamă de dreapta judecată a lui Dumnezeu, încep să-și dorească să nu existe niciun Dumnezeu care să-i pedepsească. Apoi, încetul cu încetul, se înșeală singuri spunându-și că El nu există și căutând argumente cu care să-și susțină opinia. Am avut parte de nefericita experiență de a cunoaște o astfel de persoană, care îmi spunea mereu că nu este Dumnezeu, nici diavol, nici rai sau iad.

Prima dată când l-am auzit vorbind m-am cutremurat, dar a continuat atât de des, încât am început să mă gândesc la ce spunea. Din acel moment, mintea mea a devenit confuză, așa că nu mai puteam să-mi amintesc adevărurile despre Dumnezeu, care mai înainte îmi erau atât de clare. Cu cea mai mare groază, am pus totuși la îndoială adevărul existenței Sale. Înainte, nu mi-aș fi părăsit nădejdea de a ajunge în rai nici pentru toate bogățiile din lume, dar acum nu mai eram sigur că există un astfel de loc.

Fiind tot mai confuz, m-am dus la unul dintre prieteni pentru a căuta ajutor. El n-a putut decât să râdă de temerile mele, afirmând că-i este milă de slăbiciunea mea. Discuțiile cu el însă doar m-au făcut mai confuz, până în punctul în care viața mi-a devenit o povară. Mi-e imposibil să descriu agonia sufletului prin care treceam, ajungând la limita disperării.

M-am gândit: "De ce să rătăcesc între disperare și speranță? N-ar fi mai bine să-mi pun capăt zilelor și să aflu care este adevărul?" Am decis astfel să mă sinucid.

Într-o dimineață, m-am dus într-o pădure din apropiere, unde mă gândisem să-mi pun planul în aplicare. Dar, înainte de a lua cuțitul, am auzit o șoaptă misterioasă spunându-mi:

– Nu te arunca în pedeapsa veșnică dându-i satisfacție dușmanului sufletului tău. Lovitura de moarte, care ești pe punctul de a ți-o da, îți va pecetlui condamnarea. În cazul în care există un Dumnezeu, cum de altfel și există, mai poți spera să primești milă din partea Lui, dacă te distrugi intenționat pe tine însuși, care ai fost creat după chipul Său?

De unde a venit această șoaptă misterioasă, nu știu, dar cred că a fost de la Dumnezeu; pentru că a venit cu atâta putere încât m-a făcut să arunc cuțitul, descoperindu-mi marele rău al sinuciderii. Oroarea față de ceea ce fusesem pe punctul de a face m-a făcut să tremur atât de rău, încât cu greu mai puteam sta în picioare. Am recunoscut că eliberarea mea a venit de la Domnul și am

început să-mi arăt recunoștința mulțumindu-I. Am îngenuncheat pe pământ și m-am închinat Lui, cerându-I să scoată întunericul din sufletul meu, astfel încât să nu-I mai pun la îndoială din nou existența sau marea Sa putere, pe care tocmai o experimentasem.

Dintr-o dată am fost înconjurat de o lumină glorioasă, mai strălucitoare decât orice văzusem mai înainte. Am văzut venind spre mine o persoană slăvită, ca un om, dar înconjurat cu raze de lumină și slavă care străluceau din el pe măsură ce se apropia. Am încercat să mă ridic, dar n-am avut putere, așa că am căzut cu fața la pământ. În timp ce m-a ridicat și m-a întărit, i-am spus:

– O, strălucitorul meu salvator, cum ar trebui să-mi arăt recunoștința și să mă închin ție?

Cu măreție și blândețe mi-a răspuns:

– Dă laudele tale lui Dumnezeu, nu mie, care sunt doar un slujitor al Său, ca și tine. Am fost trimis de către Cel a cărui existență ai negat-o atât de mult în ultima vreme, ca să te opresc din căderea în dezastrul etern.

M-am simțit atât de nevrednic, încât am putut doar să strig:

– Oh, nu merit această milă și îndurare!

Mesagerul ceresc mi-a răspuns:

– Când Dumnezeu a vrut să aibe milă de tine, nu s-a uitat la nevrednicia ta, ci la bunătatea Lui fără margini și la dragostea Lui enormă. El a văzut cum marele vrăjmaș al sufletelor căuta să te distrugă, dar te-a sprijinit prin puterea Lui. Astfel, în timp ce Satan credea că ești terminat, lanțul ți-a fost rupt, iar tu ai scăpat. Aceste cuvinte m-au determinat să izbucnesc în cântare, laudându-L pe Mântuitorul meu și recunoscând că numai El este Dumnezeu.

Capitolul 2. Dincolo de soare și de stele

Mesagerul ceresc mi-a spus apoi:

– Ca să nu te mai îndoiești niciodată de realitatea lucrurilor veșnice, am venit să ți le arăt, nu numai prin credință, ci și prin vedere. Îți voi arăta lucruri care nu au fost încă văzute de ochiul muritor și, pentru aceasta, ochii tăi vor fi întăriți ca să privească lucrurile cerești.

Am fost foarte surprins de cuvintele îngerului și m-am îndoit că aș fi capabil să rezist acestei experiențe. I-am spus:

– Cine ar fi în stare să suporte o astfel de priveliște?

El mi-a răspuns:

– Bucuria Domnului va fi tăria voastră!

După ce a spus aceste vorbe, m-a apucat de mână zicând:

– Nu te teme, căci sunt trimis să-ți arăt lucruri pe care nu le-ai mai văzut. Apoi, înainte să pot conștientiza, m-am trezit cu mult deasupra pământului, care părea acum să fie foarte mic.

După aceea, i-am spus călăuzei mele strălucitoare:

– Te rog să nu te superi dacă îți voi pune o întrebare sau două.

El a răspuns:

– Vorbește. Este datoria mea să-ți dau răspunsuri, căci sunt un duh trimis să-ți slujească ție și celor care vor moșteni mântuirea.

Apoi i-am zis:

– Te rog să-mi spui despre acel loc întunecat de mai jos, care a devenit din ce în ce mai mic, în timp ce ne-am înălțat la cer și care pare mult mai întunecat acum, de când am ajuns în această zonă de lumină.

Călăuza mea a răspuns:

– Acest punct mic, care acum pare atât de întunecat și disprețuit, este lumea în care ai trăit. Pentru a obține o mică parte din acel loc de pe pământ, mulți oameni și-au riscat și și-au pierdut sufletele nemuritoare; suflete atât de prețioase, încât Prințul Păcii a spus că, dacă un om ar câștiga toată lumea, acest lucru nu ar egala o pierdere atât de mare. În timp ce te-ai înălțat mai mult spre cer, lumea a apărut tot mai neînsemnată și așa va fi pentru toți cei care își

vor ridica prin credință inimile deasupra ei. Dacă fiii oamenilor ar putea însă vedea lumea așa cum este, nu ar mai râvni după lucrurile ei ca acum, dar, din păcate, ei sunt într-o stare de întuneric. Și ce este mai rău – le place să umble în acest întuneric. Deși Prințul Luminii a venit în mijlocul lor și le-a arătat adevărata lumină a vieții, ei umblă în continuare în întuneric și nu se îndreaptă spre lumină, pentru că faptele lor sunt rele.

L-am întrebat apoi:

– Ce sunt acele mulțimi de forme negre și oribile care plutesc în aer, deasupra lumii? Mi-ar fi fost foarte frică de ele, dar am văzut că, pe măsură ce ai trecut prin mijlocul lor, au fugit, poate pentru că nu puteau să suporte strălucirea ta.

La aceasta, el mi-a răspuns:

– Sunt îngerii căzuți care, din cauza mândriei și răzvrătirii lor, au fost alungați din cer. Ei au voie să umble prin văzduh printr-un decret al Celui Atotputernic, dar sunt păstrați pentru marea zi a judecății. Li se permite să coboare în lume, atât pentru încercarea celor aleși, cât și pentru condamnarea celor răi. Și, deși vezi că au acum forme negre și oribile, ei au fost odată fii ai luminii. Erau îmbrăcați în haine glorioase de slavă, ca acea pe care mă vezi pe mine purtând-o. Pierderea demnității, cu toate că a fost rezultatul păcatului lor voit, îi umple cu mânie și ură împotriva Dumnezeuului binecuvântat, de a cărui putere și măreție se tem.

– Spune-mi, am zis eu, nu mai au nicio speranță de a fi împăcați cu Dumnezeu din nou, după o anumită perioadă de timp, măcar o parte dintre ei?

– Nu, deloc. Sunt pierduți pentru totdeauna. Ei au fost primii care au păcătuit, fără să fi avut vreun ispititor, și au fost cu toții aruncați din cer dintr-o dată. Pe lângă toate acestea, Fiul lui Dumnezeu, binecuvântatul Mesia, unicul prin care mântuirea poate fi câștigată, nu a luat asupra Sa natura îngerilor. El a lăsat ca îngerii apostafați să piară cu toții, luând asupra Sa doar sămânța lui Avraam. Din acest motiv au atâta ură împotriva fiilor oamenilor, pentru că este un chin să-i vadă făcuți moștenitori ai cerului, în timp ce ei sunt sortiți iadului.

În acest timp, am ajuns deasupra soarelui. Călăuzitorul meu mi-a spus că acest astru puternic de foc este una dintre marile lucrări ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, stelele nu erau mai puțin minunate; distanța mare la care se află le face să apară ca niște luminițe în ochii noștri. Ele stau în locurile lor, fără niciun sprijin. Nimic, în afară de Cuvântul Său, care le-a creat prima dată, nu le-ar putea menține astfel.

– Aceste cuvinte sunt de ajuns, i-am spus călăuzitorului meu, pentru a convinge pe cineva de marea putere a Creatorului și pentru a arăta răul provocat de necredință, care pune sub semnul întrebării ființa lui Dumnezeu, care a lăsat atât de multe dovezi ale puterii Sale. Dacă oamenii nu ar fi fost decât ca niște fiare, căutând doar lucrurile de jos, ar fi fost neajutorați, însă ei au posibilitatea de a cunoaște marea Lui putere și înțelepciune.

– Așa este, a replicat el. Vei vedea lucruri mult mai mari decât acestea. Ele sunt doar temeliiile locului pe care binecuvântații de sus îl locuiesc. Îți va fi dată o vedere de ansamblu asupra acestui loc, în măsura în care vei fi în stare să înțelegi.

În câteva momente am realizat că tot ceea ce ghidul meu mi-a spus era adevărat. Ajunsesem în cer, unde vedeam lucruri imposibil de descris și auzeam cântece deosebit de frumoase, pe care nu le-aș putea cânta niciodată. Cine nu a văzut acea slavă poate doar vorbi despre ea, însă într-un mod imperfect, iar cei care au văzut-o, nu pot descrie nici măcar o miime.

Voi încerca, pe cât posibil, să vă ofer cea mai bună relatare despre ceea ce am văzut și am auzit.

Capitolul 3. Ilie explică

Când am fost adus prima dată în apropierea locașului slavei, am văzut gazdele – nenumărați însoțitori de lumină – care m-au primit în acest loc binecuvântat de fericire. Am văzut lumina perfectă, de care nu te poți apropia, care schimbă toate lucrurile în natura Sa, astfel că sufletele sfinților glorificați ajung strălucitoare. Ele nu sunt luminate de soare, ci de strălucirea slavei divine. În comparație cu aceasta, lumina soarelui pare a fi întuneric, iar strălucirea bijuteriilor celor mai scilipitoare nu este decât cărbune stins. De aceea poartă numele de *"scaunul de domnie al slavei lui Dumnezeu"* în care maiestatea divină este descoperită în modul cel mai clar.

Dumnezeu era prea strălucitor pentru mine ca să-L pot privi, înălțat pe tronul slavei Sale, în timp ce o mulțime de îngeri și de sfinți cântau neîncetat "Aleluia!" și laude pentru El. Poate fi numit *"Dumnezeul slavei"* deoarece, prin prezența Sa, El face cerul să fie ceea ce este. Râuri încântătoare curg neîncetat grație prezenței divine, radiind veselie, bucurie și splendoare către toți locuitorii binecuvântați ai cerului.

Cât despre mine, eram prea slab pentru a suporta cel puțin o rază de glorie, împărșiindu-se din acea primăvară veșnică a Luminii, care stătea pe scaunul de domnie. Am fost obligat să strig către îngerul meu:

– Privești una glorie atît de mari este prea mult pentru mine ca să o pot suporta, dar este atît de revigorantă și încântătoare, încât aș dori să o privesc, chiar dacă aș muri!

– Nu, nu! – a spus ghidul meu – moartea nu poate intra în acest loc binecuvântat, nici păcatul, nici durerea nu pot rămâne aici. Slava acestui loc fericit eliberează pentru totdeauna de tot ceea ce este rău, altfel fericirea noastră ar fi fost imperfectă. Vino cu mine, te voi duce la cineva care este aici în trup, ca și tine! Vorbește cu el un timp, înainte de a te întoarce pe pământ.

– Mai degrabă, i-am spus cu nerăbdare, lasă-mă să stau aici! Nu este nevoie să ridicăm corturi, pentru că locașurile cerești sunt deja pregătite.

Mesagerul meu strălucitor a răspuns:

– Peste puțină vreme te vei afla aici pentru totdeauna, dar voința divină trebuie să fie mai întâi ascultată.

Iute ca gândul m-a trecut printr-o mulțime de îngeri și m-a prezentat aceluia mare sfânt, profetul Ilie. Deși el a trăit în lume cu sute de ani în urmă, l-am

recunoscut de la prima vedere.

– Aici este unul, i-a spus ghidul meu lui Ilie, căruia, prin împuternicirea Tronului Imperial, i-a fost permis să viziteze aceste târâmuri de lumină și l-am adus aici, ca să învețe de la tine.

– Bucuros îl voi învăța – a spus profetul – pentru că mâncarea și băutura noastră aici este să facem voia lui Dumnezeu și a Mielului, să cântăm laudele Lui strigând: *"Binecuvântarea, cinstea, slava și puterea să fie a Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului, fiindcă El ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Lui, din orice neam, de orice limbă și din orice națiune, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru! Amin!"*.

Am adăugat și eu: "Amin!", la ceea ce a spus profetul sfânt. Prorocul apoi m-a întrebat de ce mi-a fost acordat tocmai mie acest mare privilegiu. (*Din ceea ce am înțeles, sfinții din cer nu sunt la curent cu ceea ce se întâmplă pe pământ, deci cum ar putea să le fie adresate rugăciuni în mod direct?*) Apoi i-am spus evenimentele pe care le-am scris deja aici, la care profetul a izbucnit în laude:

– Slava să-I fie dată numai Celui ce stă pe scaunul de domnie și Mielului, pentru bunătatea Sa nemărginită și arătarea unei mari bunăvoințe la slăbiciunea unui biet păcătos!

După aceasta, a adăugat:

– Acum, fii foarte atent la ceea ce-ți voi spune! Ceea ce ai văzut și ai auzit deja, sunt sigur că nu poate fi pe deplin înțeles de cei care nu sunt încă aduși în acest loc glorios, care nu au fost încă eliberați de trupurile lor pământești. Faptul că eu mă aflu aici în trup nu ridică nicio obiecție la ceea ce spun; pentru că, deși nu a fost supus morții, trupul meu a fost transformat. A fost făcut trup duhovnicesc și nu mai poate să sufere. Chiar și așa, în starea de fericire deplină, n-aș putea să exprim tot ceea ce îmi place, nici nu știu de ce anume mă voi mai bucura, pentru că aici fericirea noastră este mereu înnoită.

Capitolul 4. Fericirea cerului

Profetul a continuat:

– Îți voi descrie pe scurt fericirea noastră de aici, pentru că, deși am petrecut veacuri în această stare, ea nu este decât începutul. Pentru ca tu să poți avea cea mai bună înțelegere, îți voi explica mai întâi de la ce anume au fost eliberate sufletele răscumpărate, apoi îți voi arăta fericirea de care se bucură ele aici.

– În primul rând, sufletele tuturor celor binecuvântați sunt pentru totdeauna eliberate de tot ceea ce i-ar putea face murdari, adică sunt mai presus de orice păcat. Păcatul a adus nefericirea în creație. Binecuvântatul Dumnezeu a creat toate lucrurile perfecte, cum El Însuși este. Dacă păcatul nu ar fi stricat frumusețea lucrării Lui, atât îngerii, cât și oamenii, n-ar fi știut niciodată ce se înțelege prin suferință. Păcatul a fost cel care i-a aruncat pe îngerii răzvrățiți în iad și a stricat frumusețea lumii de jos. A denaturat imaginea lui Dumnezeu în sufletul omului și a făcut din cei care urmau să fie stăpânii creației, sclavii propriilor poftă. Păcatul poate, de asemenea, să-i arunce într-un ocean de ocară veșnică, din care nu există răscumpărare. Avem parte de o milă neprețuită căci în acest loc fericit toți sfinții sunt veșnic eliberați de păcat, prin sângele Mântuitorului nostru. Pe pământ sufletele au fost deformate și întinate de păcat, dar aici, luminate de către Domnul cel binecuvântat în vecii vecilor, sunt prezentate Tatălui "fără pată și fără zbârcitură". Acestea sunt câteva dintre lucrurile care fac ca sufletele noastre să fie fericite. Totuși, fericirea sfinților din cer nu va fi completă până când trupurile nu le vor fi înviate și unite cu sufletele lor. Îți voi arăta prin urmare, cum va fi un trup înviat. În primul rând, vor fi trupuri spirituale, cum este al meu. Tu poți înțelege mai bine acest lucru, nu numai prin vederea, ci și prin atingerea lui. (*După ce a spus aceasta, sfântul profet a fost încântat să-mi dea mâna.*) Vor fi trupuri curățate de orice putrezire, dar vor avea substanță. Ele nu vor fi ca vântul sau ca aerul, cum unii oameni de pe pământ își imaginează uneori, în mod stupid.

– N-ai citit, a spus profetul, că binecuvântatul Isus, după învierea Sa, S-a arătat în trup ucenicilor Săi când erau strânși într-o cameră, cu ușile închise? Totuși, El l-a chemat pe Toma să-și întindă mâna și să o pună în coasta Lui, lucru care arată că trupul Său avea substanță. Trupurile înviate sunt nemuritoare, incapabile de a mai muri. Pe pământ, trupurile sunt muritoare, supuse transformării în țărână, dar aici ele vor fi incoruptibile și eliberate de moarte, deoarece putrezirea se îmbracă în neputrezire, iar mortalitatea va fi înghițită de viață.

Capitolul 5. Ne vom cunoaște unul pe celălalt

În timp ce vorbeam cu profetul, o formă strălucitoare s-a apropiat. Era unul dintre cei răscumparați. Mi-a spus că a părăsit trupul de jos, odihnindu-se în nădejde până la înviere și că nu putea fi atins de un muritor. Apoi a adăugat:

– Noi Îl privim aici pe Mielul binecuvântat al lui Dumnezeu, Mântuitorul glorios. Îl vedem în locașul Său împărătesc, ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Cerul este mult mai mult decât m-aș fi așteptat, găsindu-L pe El domnind aici – pe Cel care a suferit atât de mult pentru mine în lumea de jos. Marea fericire a Răscumpărătorului nostru sporește fericirea noastră, când El cheamă pe fiecare slujitor credincios să intre în bucuria Stăpânului său.

– Aici Îl vedem nu numai pe Hristos, dar și pe prietenii și rudele noastre. Deși Ilie a trăit în lumea de jos cu mult înainte de tine, tu l-ai recunoscut imediat ce l-ai văzut. Aici comunicăm cu cea mai pură plăcere unul altuia o iubire arzătoare sinceră, care ne face uniți. Și oh, cât de fericită este această stare de iubire! Unde există o astfel de iubire, fiecare este plin de încântare. Cum altfel ar putea fi, din moment ce în această părtășie binecuvântată există un schimb reciproc continuu de iubire și bucurie?

Ți-am făcut o scurtă prezentare a ceresului nostru Canaan. Nu este nici a mia parte din ceea ce ar putea fi spus, dar e suficient să poți vedea că este o țară “în care curge lapte și miere”. În acest loc fericit relațiile lumești încetează. Nu există bărbați și femei, ci toți sunt ca îngerii, pentru că sufletele nu pot fi împărțite după sexe.

Nu a mai vorbit cu mine înainte de a mă lua de mână. Apoi, mult mai rapid decât săgeata dintr-un arc, am trecut pe lângă mai multe forme strălucitoare îmbrăcate în haina nemuririi, care se uitau la mine în timp ce treceam prin mijlocul lor. La despărțire, mi-a spus:

– Adio, prietene! Îngerul tău păzitor va veni în scurt timp și te va duce înapoi în lumea de jos. M-am apropiat de una dintre formele strălucitoare – un suflet răscumplat care stătea în fața mea, ce părea extrem de glorios, înconjurat cu raze de un luciu orbitor. Abia puteam să-l văd, din cauza luminii mari de pe fața sa. El mi-a spus:

– A Celui ce stă pe tron să fie toată lauda și slava pentru ce m-a făcut să fiu! Haina de slavă pe care mă vezi purtând-o este doar reflectarea razelor Sale strălucitoare!

– Pari a fi un suflet care simte bucuriile puternice despre care vorbește.

Mi-a răspuns:

– N-ar trebui să ți se pară ciudat. Minunile puternice ale iubirii și harului divin vor fi veșnic motivul cântărilor noastre. Aici toate relațiile umane încetează, fiind absorbite în Dumnezeu, care este singurul mare Părinte al întregii familii cerești. Cât privește pe membrii de familie pe care i-am lăsat în urmă jos în lume, i-am încredințat lui Dumnezeu. Voi fi bucuros să-i văd pe toți primind și ei moștenirea binecuvântată. Dar dacă ei se vor alătura marelui dușman al sufletelor și vor refuza harul oferit, pierind astfel în necredința lor, Dumnezeu va fi slăvit prin dreptatea Lui, iar eu voi continua să mă bucur.

Capitolul 6. Conduc în iad

Apoi mesagerul care mă dusesese în cer s-a întors:

– Eu am împuternicire pentru a te duce înapoi pe pământ, de unde te-am luat, după ce mai întâi vom vizita niște locuri ale prințului întunericului. Acolo vei vedea răsplata păcatului și ceea ce Justiția a pregătit ca judecată celor care se vor înălța deasupra tronului Celui Preaînalt.

A fost extrem de dezamăgitor pentru mine să părăsesc cerul pentru a reveni pe pământ. M-am simțit cutremurat în toată ființa, știind că trebuie să părăsesc cerul spre a merge către iad! Totuși, când am știut că aceea era voia cea bună a lui Dumnezeu, m-am mai liniștit puțin, așa că i-am zis călăuzitorului meu:

– Voi fi întotdeauna dispus să ascult ceea ce Dumnezeu a poruncit. Chiar ajungând în iad, nu-mi va fi frică, dacă voi avea prezența Lui cu mine acolo.

Păzitorul meu a răspuns:

– Ori de câte ori Dumnezeu cel binecuvântat asigură prezența Lui, acolo este raiul, iar în timp ce vom fi în iad El va fi cu noi.

De data aceasta am coborât până la cele mai de jos părți ale văzduhului. Acolo am văzut o mulțime de forme oribile și apariții sumbre ale întunericului, care au fugit dinaintea prezenței strălucitoare ale gardianului meu luminos. I-am spus:

– Acestea sunt cu siguranță unele dintre forțele de avangardă ale iadului, atât de negre și de înfricoșătoare sunt formele lor.

Călăuzitorul meu a răspuns:

– Acum ne aflăm la granițele iadului, iar acestea sunt unele dintre spiritele apostate care umblă ca niște lei care răcnesc.

La scurt timp am fost înconjurați cu un întuneric mult mai negru decât noaptea și cu o duhoare mai sufocantă decât cea a pucioasei. Urechile mele s-au umplut de strigătele oribile ale spiritelor condamnate, care, în comparație cu acestea, ar face ca notele cele mai discordante de pe pământ să sune precum o muzică frumoasă.

– Acum, a spus îngerul meu păzitor, ești la marginea iadului, dar nu te teme de puterea distrugătorului. Împuternicirea mea de la Tronul Imperial te protejează împotriva oricărui pericol. Vei auzi de la demoni și de la sufletele condamnate cauzele ruinei lor fără sfârșit. Când le vei întreba ceva, îți vor

răspunde. Demonii nu te pot răni, deși ar dori asta, pentru că sunt legați de către Cel care m-a împuternicit.

Am fost dus apoi pe teritoriul iadului, situat în cavernele din infern, adânc în centrul pământului. Acolo, într-un lac sulfuros de foc lichid, stătea așezat Lucifer pe un tron în flăcări. Ochiul lui oribil strălucea de o furie infernală. Am văzut că demonii care fugiseră de la noi, când ne-am apropiat de cer, i-au adus o notificare legată de venirea noastră. Acest lucru a pus tot iadul în vacarm și l-a făcut pe Lucifer să rostească hule îngrozitoare împotriva Dumnezeului Cel binecuvântat, cu aer plin de aroganță și mândrie:

– Ce mai vrea Fulgerătorul? a spus el. El are deja cerul meu, al cărui sceptru radiant ar trebui să-l țină această mână îndrăzneată. În locul acelor tărâmurii pline de culoare și de lumină, El mă limitează să stau aici, în această casă întunecată de moarte, durere și jale! Ce, ar mai vrea să-mi ia chiar și iadul, să mă insulte până și aici? Ah! Dacă aș putea doar avea ocazia încă o zi să mai încerc, aș zgudui cerul și aș face ca tronul Său luminos să se clatine. Nu m-aș teme nici de cea mai mare putere a Sa, deși El S-a folosit de flăcări mai acerbe decât acestea ca să mă arunce aici. Chiar dacă am pierdut bătălia în acea zi, n-a fost vina mea! Niciun duh înaripat din cer nu s-a străduit mai bine pentru obținerea victoriei decât am făcut-o eu.

– Dar, ah! – a continuat el cu o voce schimbată – acea zi este pierdută, iar eu sunt pentru totdeauna condamnat să rămân în aceste teritorii întunecate! Este totuși liniștitor să știu cel puțin că durerea omenirii depinde de mine. Și din moment ce eu nu pot lupta împotriva Fulgerătorului, voi face tot posibilul ca furia mea dezlănțuită să cadă asupra oamenilor.

Am rămas uimit auzind discursul său nelegiuit și am simțit nevoia să-i spun călăuzitorului meu:

– Pe drept își ia răsplata hulelor sale!

– Ce ai auzit de la acest spirit condamnat exprimă atât păcatul, cât și pedeapsa lui; prin fiecare blasfemie el se revoltă împotriva cerului, făcând iadul să fie tot mai aprins.

Am trecut apoi mai departe pentru a privi mai multe scene triste. Am văzut două suflete nefericite, chinuite de un demon. El le cufunda continuu în foc lichid și în pucioasă, iar în același timp, ei se acuzau și se blestemau reciproc. Unul dintre suflete a zis tovarășului său chinuit:

– Blestemată să fie fața ta, că am îndrăznit să pun ochii pe tine! Pedeapsa mea ți se datorează ție. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta, fiindcă numai

convingerile tale m-au adus aici. M-ai ispitit, tu ai fost cel care m-a prins în asta. A fost lăcomia ta, înșelăciunea și asuprirea săracilor ceea ce m-a adus aici. Dacă ai fi fost un exemplu la fel de bun pe cât ai fost de rău, am fi fost acum în ceruri. O, ce proastă am fost! Fiindcă am urmat pașii tăi, m-ai distrus pentru totdeauna. O, de n-aș fi văzut niciodată fața ta, sau de nu te-ai fi născut niciodată!

Celălalt nenorocit a răspuns:

– Crezi că nu aș putea să dau și eu vina pe tine? Îți aduci aminte cum, la un moment dat și într-un anumit loc, m-ai ispitit pentru a merge împreună? Îmi vedeam de treaba mea când m-ai chemat, așa că ești la fel de vinovată ca mine. Deși eu am fost lacom de bani, tu ai fost mândră. Chiar dacă de la mine ai învățat să înșeli, tu m-ai învățat să poftesc, să mint, să mă îmbăt și să îmi bat joc de bunătate. Deci, deși eu te-am tras în unele lucruri, tu m-ai atras la rândul tău în multe altele. Dacă tu dai vina pe mine și eu pot să te condamn la fel de mult. Aș fi vrut să nu fi ajuns niciodată aici: numai simpla ta vedere îmi rănește sufletul, aducându-mi aminte din nou de păcatele mele. Tu ai fost cea cu care am păcătuț. Câtă durere simt acum! Dacă n-am putut evita compania ta pe pământ, oh, de aș fi putut fi fără ea măcar aici!

Din această tristă discuție am învățat că acei care sunt tovarăși de păcate pe pământ vor fi pedepsiți împreună în iad. Cred că acesta era motivul pentru care omul bogat era atât de binevoitor față de frații lui (Luca 16:27-28). El n-ar fi vrut ca aceștia să ajungă în iad, era pentru ca torturile lui să nu crească.

Capitolul 7. Chinurile Iadului

Au mai existat și alte scene tragice, pe care le-am văzut după ce am plecat de lângă cele două ființe condamnate care se acuzau reciproc. Unei femei îi era turnată cu forța și fără oprire pe gât o flacăra de pucioasă de către un duh chinuitor. El făcea acest lucru cu atâta cruzime oribilă și insolentă, încât i-am spus:

– De ce te încântă atât de mult să chinuiești această condamnată, turnându-i acel lichid de foc infernal pe gât?

– Primește o răsplată mai mult decât dreaptă, a răspuns demonul. Această femeie, în timpul vieții ei, a fost o ticăloasă lacomă care, deși avea o mulțime de aur, nu putea să fie niciodată mulțumită. Prin urmare, acum i-l torn pe gât. Ei nu-i păsa pe cine ruina, atâta timp cât obținea aurul lor. Deși strânsese o comoară atât de mare, încât n-ar fi putut s-o cheltuiască vreodată, dragostea ei de bani nu-i permitea să petreacă suficient timp ca să-și acopere nevoile de bază zilnice. Pleca deseori cu stomacul gol, deși sacii îi erau plini de bani. Nu a păstrat nicio casă, ca să nu mai plătească impozit, și nu-și lua din comoară cu ea, de teamă să nu fie jefuită. Nu-și investea banii în obligațiuni sau bunuri ipotecare, de frică să nu fie înșelată; deși ea înșela tot timpul pe oricine reușea. Era o trișoare atât de mare, încât și-a privat propriul trup de hrană, iar sufletul ei de milă. Din moment ce aurul a fost zeul ei pe pământ, nu este o răsplată dreaptă să aibă stomacul plin de el în iad?

Când torționarul ei a terminat de vorbit, am întrebat-o dacă era adevărat. La aceasta, ea mi-a răspuns:

– Nu, spre disperarea mea, nu este adevărat!

– Dar care este adevărul? Și de ce ești atât de mânioasă?

– Pentru că, dacă ceea ce ar spune torționarul meu ar fi adevărat, aș fi mulțumită. El îți spune că îmi toarnă aur pe gât; dar este un diavol mincinos și prefăcut. Dacă ar fi fost aur, nu m-aș plânge, însă își bate joc de mine și, în loc de aur, îmi dă doar această pucioasă oribilă. Dacă aș fi avut aurul meu, aș fi fost fericită în continuare, pentru că îl prețuiesc atât de mult încât, n-aș renunța la el, chiar dacă mi-aș putea cumpăra intrarea în cer cu el.

– Dacă oamenii răi de pe pământ ar putea auzi pentru un moment țipetele îngrozitoare ale sufletelor blestemate, n-ar mai iubi păcatul vreodată!, am spus eu.

Îngerul mi-a răspuns:

– Eternul Adevăr a afirmat, pentru cei care nu se vor teme de slujitorii Lui, fără a lua seama la Cuvântul Său, că nu se vor pocăi, chiar dacă ar veni la ei cineva din iad.

N-am mai mers mult și în fața noastră am văzut un suflet mizerabil culcat pe un pat de oțel care ardea, fiind aproape sufocat cu pucioasă. El a scos un strigăt atât de îngrozitor și disperat, încât i-am cerut ghidului meu să aștepte. L-am auzit apoi vorbind:

– Ah, sunt un nenorocit mizerabil! Sunt distrus pentru totdeauna, pentru totdeauna... Oh, acest cuvânt ucigător, *pentru totdeauna!* N-ar fi un milion de ani suficient de lungi pentru a suporta durerea? Dar nu, condamnarea mea nu va avea sfârșit... După milioane de ani va continua pentru totdeauna... O, în ce stare neajutorată și fără speranță mă aflu! Acest *pentru totdeauna* este, de fapt, iadul! O, blestemat nenorocit! Blestemat pentru eternitate! De bunăvoie m-am autodistrus! Oh, de ce nebulie uimitoare sunt eu vinovat, am ales plăcerea de-o clipă a păcatului cu prețul scump de a suferi durerea veșnică! Cât de des mi s-a spus că va fi așa! Cât de des am fost încurajat să părăsesc aceste căi de păcat, care m-au adus în locașul morții veșnice! Dar eu, ca un animal fără minte, n-am ascultat de aceste rugăminți. Acum este prea târziu să mai schimb ceva, pentru că starea mea veșnică este pecetluită pentru totdeauna. De ce-am mai fost făcut om, ca să aleg această soartă? De ce-am fost creat cu un suflet nemuritor și totuși am avut atât de puțină grijă de el? Oh, cum mă înțeapă neglijența mea, totuși știu că nu pot pieri! Trăiesc o viață de moarte, mai rea decât zece mii de decese... Odată aș fi putut schimba toate acestea, dar nu am făcut-o! Iată viermele care nu moare niciodată! Aș fi putut fi fericit odată, mântuirea mi-a fost oferită și mie, dar am refuzat-o. Dacă mântuirea mi-ar fi fost oferită o singură dată, ar fi fost o nebulie de neiertat s-o refuz. Dar mi-a fost oferită de o mie de ori, totuși (nenorocitul de mine), am refuzat-o tot atât de des. O, blestematul de păcat, care cu plăcerile lui amăgitoare duce omenirea la ruină veșnică! Dumnezeu adesea m-a chemat, dar am refuzat tot de atâtea ori! El a întins mâna, dar mie nu mi-a păsat. Cât de des am ignorat sfatul Lui! Ce des am refuzat mustrarea Sa! Prin urmare, aceste dureri eterne pe care sunt condamnat să le suport sunt numai răsplata propriilor fapte.

Nu i-am putut asculta aceste lamentări triste fără a mă gândi la harul minunat pe care Dumnezeu mi l-a arătat și mie, laude eterne fie Numelui Său cel sfânt! Inima îmi spunea că am meritat judecata veșnică la fel de mult ca și acel ticălos trist, dar că harul lui Dumnezeu m-a salvat! Cât de nepătrunse sunt gdurile Lui! Cine poate înțelege sfatul Său divin?

După aceste gânduri, i-am vorbit jeluitorului trist, spunându-i că am auzit plângerile sale. Am văzut că nenorocirea lui era imensă, iar pierderea lui

ireparabilă și i-am spus că aș fi dispus să-l ascult mai mult, dacă lucrul acesta l-ar putea ajuta, sau dacă i-ar reduce suferințele.

– Nu, deloc! Nu pot scăpa de durerile mele nici măcar un moment. Dar, din întrebarea ta, înțeleg că ești un străin aici. Oh, de ai fi un străin pentru totdeauna! Ah, dacă aș mai avea însă cea mai mică speranță rămasă, cum aș îngenunchea, aș plânge și m-aș ruga să fiu scăpat de acest iad! Dar totul este în zadar, sunt pierdut pentru totdeauna! Ca să știi ce înseamnă să sfârșești în acest loc, îți voi spune la ce chinuri sunt supuși condamnații.

Capitolul 8. Un suflet pierdut vorbește

– Nenorocirile noastre în această temniță infernală sunt de două feluri, legate de ceea ce am pierdut și de ceea ce suferim. Voi vorbi mai întâi despre ceea ce am pierdut.

În acest loc trist, întunecat, de suferință și de durere, am pierdut prezența Dumnezeului celui binecuvântat pentru totdeauna. Aceasta este ceea ce face iadul. Chiar dacă am fi pierdut o mie de lumi, n-ar fi comparabil cu aceasta. Dacă numai am putea vedea o fărâmă din îndurarea Lui aici, am putea fi fericiți, însă am pierdut-o veșnic.

Aici am pierdut, de asemenea, compania sfinților și a îngerilor, iar în schimb o avem doar pe cea diavolilor chinători. În acest loc am pierdut și cerul, centrul oricărei binecuvântări. Există o prăpastie adâncă între noi și cer, așa că suntem excluși de la a mai avea parte de el. Aceste porți veșnice, care permit accesul răscumpăraților în rai, sunt acum închise pentru totdeauna înaintea noastră.

Pentru ca nenorocirea noastră să fie și mai rea, am pierdut orice speranță de a obține vreodată o stare mai bună decât cea în care ne aflăm. Suntem cu adevărat fără speranță. Ni se frâng inimile, fiind atât de lipsiți de orice speranță și de ajutor. Acestea sunt lucrurile pe care le-am pierdut, iar sufletele noastre mizerabile se frâng și se chinuie tot timpul. Acestea însă nu sunt toate chinurile noastre!

Suntem, de asemenea, chinuiți de suferință, așa cum voi încerca să îți explic. În primul rând, suntem supuși unei mulțimi de chinuri, fiind schingiuiți aici într-o mie, ba nu, în zece mii de moduri diferite. Cei care suferă pe pământ au rareori mai mult de o nenorocire odată. Dacă ar avea ulcer, calculi biliari, dureri de cap și febră în același timp, nu s-ar simți foarte rău? Totuși, toate acestea adunate sunt ca mușcătura unui purice, comparativ cu acele dureri insuportabile, ascuțite, pe care le îndurăm aici. Primim toate chinurile iadului. Este un foc nestins care ne arde; un lac de pucioasă care ne sufocă mereu și lanțuri eterne ce ne leagă. În locul acesta există un întuneric total care ne înspăimântă și un vierme de conștiință ce ne roade mereu. Oricare dintre acestea este mult mai greu de suportat decât toate chinurile pe care omenirea le-a simțit vreodată pe pământ!

Dar chinurile noastre de aici nu sunt doar diferite, ci și complete. Ele afectează fiecare parte a corpului și toate puterile sufletului. Aceasta face ca noi să îndurăm cele mai grele torturi. În bolile pe care oamenii le au pe

pământ, deși părți ale corpului au de suferit, celelalte nu simt nicio durere. Aici este diferit: fiecare parte a sufletului și a corpului suferă în același timp. Ochii noștri sunt chinuți prin vederea diavolilor, care apar în toate formele oribile pe care păcatul le poate da. Urechile noastre sunt continuu chinuite cu strigătele neîncetate ale celor condamnați. Nările ne sunt sufocate cu flăcări sulfuroase; limbile cu bășici arzătoare; și întregul corp ne este înfășurat în flăcări de foc lichid. Toate puterile și facultățile sufletelor noastre sunt, de asemenea, chinuite aici. Imaginația noastră suferă prin gândurile la durerea actuală și amintirea cerului pierdut. Mîinile sunt chinuite, în timp ce ne amintim cât de prostește ne-am petrecut timpul prețios de pe pământ. Ne gândim mereu la plăcerile din trecut, la durerile prezente și la necazurile viitoare, care au să dureze veșnic.

Un alt lucru care face ca suferința noastră să fie atât de îngrozitoare este profunzimea chinurilor. Focul care ne arde este atât de violent, încât toată apa din mare nu l-ar putea stinge. Durerile pe care le suferim sunt atât de puternice, încât este imposibil pentru oricine să le descrie, cu excepția celor condamnați. O altă parte a chinului nostru este faptul că torturile sunt neîncetate. Ele nu sunt doar diverse, complete și violente, ci și permanente. Nu avem niciun moment de odihnă. Dacă ar exista vreo micșorare a durerilor, ar putea fi o oarecare ușurare pentru noi. Dar nu există nicio alinare din chinurile noastre, iar ceea ce primim acum trebuie să suferim pentru totdeauna.

Societatea sau compania pe care o avem aici este o altă parte a nenorocirii noastre. Diavolii chinuitori și sufletele chinuite ne sunt tovarăși. Țipetele îngrozitoare, vaietele și blestemele înfricoșate sunt conversația noastră continuă, din cauza urgiei durerii noastre. Locul în care ne aflăm mărește suferințele noastre. Este desăvârșirea tuturor nenorocirilor, o închisoare, o temniță, o groapă fără fund, un lac de pucioasă, un cuptor de foc care arde pentru eternitate, negura întunericului pentru totdeauna și, în cele din urmă, iadul însuși. Un astfel de loc mizerabil ca acesta nu poate decât să intensifice starea noastră jalnică. Cruzimea torționarilor noștri este un alt lucru care se adăugă suferințelor. Chinuitorii noștri sunt diavoli în care nu există nicio urmă de milă. În timp ce ei înșiși sunt chinuți, încă găsesc plăcere în a ne chinui pe noi.

Toate aceste suferințe pe care le-am relatat sunt foarte grele. Dar ceea ce le face și mai amarnice este faptul că ele vor dura veșnic. "Plecați de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic!" este ceea ce răsună continuu în urechile mele. Oh, dacă doar aș putea anula această frază ce m-a condamnat! Dacă ar exista măcar o mică posibilitate de salvare! Aceasta este situația mizerabilă în care ne găsim și în care vom fi pentru totdeauna."

Capitolul 9. Mai multe discuții

Acest suflet condamnat abia terminase de vorbit când a început să fie chinuit din nou de către un demon infernal, care i-a spus să nu se mai plângă. Demonul a spus:

– Nu știi că meriți toate aceste lucruri? Cât de des ai fost avertizat înainte, dar nu ai crezut? Ai râs de cei care îți vorbeau despre iad. Ai fost chiar atât de îndrăzneț, încât să-I ceri Justiției Atotputernice să te distrugă! Te plângi de faptul că ți se răspunde conform dorințelor tale? Ce lucru absurd! Știi că ți s-a oferit mântuirea, dar ai refuzat-o. Cum poți să te plângi acum că ești condamnat? Am mai multe motive să mă plâng eu, pentru că tu ai avut o lungă perioadă de timp în care ți s-a oferit șansa de a te pocăi, dar eu am fost aruncat în iad îndată ce am păcătuit. Dacă mi s-ar fi oferit și mie mântuirea, n-aș fi respins-o, așa cum ai făcut tu. Cine crezi că ar trebui să te compătimească acum, cu tot ceea ce ți s-a oferit?

Acest lucru l-a făcut pe nenorocit să strige:

– Oh, nu continua să mă chinui; știu că am ales distrugerea. Oh, de-aș putea uita! Aceste gânduri sunt cea mai mare tortură a mea. Am ales să fiu blestemat și pe bună dreptate am ajuns așa.

Apoi, întorcându-se spre demonul care l-a torturat, i-a spus:

– Dar, de asemenea este adevărat că am ajuns aici prin ispitele tale, blestematele! Tu ai fost cel care m-ai tentat să comit toate păcatele, iar acum îmi reproșezi? Spui că n-ai avut niciodată un Mântuitor, dar ar trebui să-ți amintești și că n-ai avut nici ispititor, așa cum ai fost tu întotdeauna pentru mine.

La aceasta, diavolul a răspuns cu dispreț:

– A fost treaba mea să te aduc aici! Ai fost avertizat de multe ori despre asta prin predicatorul tău. Ți s-a spus clar că noi căutăm distrugerea ta și că-ți dădeam târcoale ca leii care răcnesc, cautând pe cine să înghită. Mi-a fost de multe ori teamă că l-ai putea crede, cum au făcut-o alte câteva suflete, spre marea noastră dezamăgire. Dar ai fost dispus să faci ceea ce ne-am dorit și, din moment ce-ai făcut munca noastră, este rezonabil ca și noi să-ți dăm plata convenită.

Apoi, diavolul l-a chinuit din nou și l-a făcut să urle așa de oribil că nu mai puteam sta să-l aud, așa că am trecut mai departe.

– Cât de sumbră, i-am spus apoi ghidului meu, este condiția acestor suflete blestemate! Ele sunt sclave diavolilor pe pământ, iar apoi ei le chinuie atunci când ajung în iad.

– Diavolii urăsc toată rasa lui Adam, a spus călăuza mea. Și pentru că multe suflete sunt ignorante în ceea ce privește uneltirile lor, ei reușesc cu ușurință să le aducă la ruină veșnică. Vei vedea mai mult despre cum demonii îi tratează pe condamnații de aici.

Trecând un pic mai departe am văzut o multitudine de suflete blestemate împreună, scrâșnind din dinți de furie extremă și durere, în timp ce diavolii chinuitori plini de mânie infernală turnau foc și pucioasă lichidă continuu asupra lor. În același timp, Îl blestemau pe Dumnezeu și pe cei din jurul Său, și Îl ocărau într-un mod îngrozitor. Nu m-am putut abține și l-am întrebat pe un demon care îi chinuia, cine erau aceste suflete, pe care le tortura așa de crud?

El a răspuns:

– Acești nenorociți își merită pedeapsa. Au încercat să-i învețe pe alții drumul cel drept spre cer, în timp ce ei înșiși erau atât de îndrăgostiți de iad, încât au ajuns aici. Sunt sufletele care au fost marele noastre ajutoare pe pământ și, prin urmare, ele merită atenția noastră specială în iad. Ne dăm toată sânguința pentru a da fiecăruia dintre ei partea lui din cea mai mare măsură de chinuri, pentru că ei trebuie să răspundă nu numai pentru păcatele lor, dar și pentru ale celor pe care i-au îndrumat greșit, prin învățătura și exemplul lor.

– Din moment ce ei au fost un astfel de mare ajutor pentru tine, aș crede că, drept recunoștință, ar trebui să-i tratați un pic mai frumos.

Demonul obraznic mi-a răspuns într-un mod batjocoritor:

– Cei ce se așteaptă la recunoștință din partea noastră vor afla că se înșeală. Recunoștința este o virtute, iar noi urâm orice virtute. În plus, urâm toată omenirea și, dacă ar sta în puterea noastră, niciunul n-ar fi fericit. Este adevărat că nu le spunem așa pe pământ, fiindcă este treaba noastră să-i flatăm și să-i înșelăm. Dar atunci când îi avem aici, în locul din care ei nu pot scăpa, îi convingem imediat de nebunia lor de a ne fi slujit.

Plecând de la aceasta, am putut doar să mă gândesc la cât de infinit este harul ca un păcătos slab să ajungă în cer, având în vedere cât de multe capcane sunt puse la cale de către inamic pentru a-l prinde pe drum. Prin urmare, este o lucrare vrednică de Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu, să mântuiască pe poporul Său de păcate și să-l elibereze de mânia viitoare. Dar este și o nebunie

a oamenilor aceea de a refuza oferta harului Său, alegând să se pună de partea vrăjmașului.

Mergând mai departe, am auzit pe un nenorocit plângând într-o tensiune sfâșietoare împotriva acelor oameni care l-au trădat și l-au adus aici:

– Mi s-a spus, zicea el, de către cei de care am depins, și despre care m-am gândit că m-ar putea învăța de bine, că, dacă aş spune: "Doamne, ai milă de mine!" când îmi va veni clipa să mor, va fi suficient pentru a mă salva. Dar, oh, acum văd că m-am înșelat, când sunt în durerea mea veșnică! Din păcate, am cerut milă pe patul de moarte, dar am aflat că era prea târziu. Înainte de a ajunge să sufăr, acest diavol blestemat de aici mi-a spus că sunt în siguranță. Apoi, pe patul de moarte, tot el mi-a spus că era prea târziu. Iadul va fi veșnic partea mea de moștenire.

– Vezi tu, ți-am spus adevărul în cele din urmă, a spus diavolul, iar tu m-ai crezut. Un final foarte potrivit, nu crezi? Îți petreci zilele bucurându-te de păcat și înotând în spurcăciunile tale, iar apoi vrei să mergi în cer atunci când vei muri! Ar fi cineva, în afară de un nebun, care să creadă că așa este drept? Nu, ci omul care sincer vrea să ajungă în cer după ce moare, trebuie să meargă în căile sfințeniei și ale virtuții, cât timp trăiește. Tu spui că unii dintre tovarășii tăi desfrânați ți-au spus că a zice "Doamne, ai milă de mine" când vine clipa morții ar fi de ajuns. O scuză foarte bună! Dacă ai fi citit Biblia, ai fi știut că "*fără sfințire, nimeni nu va vedea pe Dumnezeu*" Prin urmare, fiindcă ai vrut să trăiești în păcatele tale cât timp ai putut, nu le-ai părăsit la urmă pentru că nu îți plăceau, ci pentru că nu le mai puteai urma. Știi că este adevărat. Cum ai putut fi atât de prost încât să crezi că ai putea ajunge în cer iubind păcatul în inima ta? Nu, nu, nu! Ai fost avertizat des că ar trebui să iei seama să nu fi înșelat, pentru că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, ci ceea ce semeni aceea vei culege. N-ai niciun motiv să te plângi de nimic, decât de propria nebunie, pe care o vezi acum, când este prea târziu.

– Acest discurs al diavolului a fost unul foarte tăios pentru bietul nenorocit chinuit, i-am spus eu ghidului meu, și arată adevărata situație a multora de acum de pe pământ, cât și a celor din iad. Dar, oh, ce hotărâre cu mult diferită iau ei în acest loc trist, față de ceea ce au făcut pe pământ.

– Motivul pentru aceasta, a răspuns îngerul meu păzitor, este că ei nu se ândeasc la efectul păcatului, cât sunt pe pământ. Nepăsarea distruge multe suflete care nu iau seama la ceea ce fac, până când este prea târziu ca să mai poată schimba ceva.

Capitolul 10. Un ateu în Iad

N-am mers mult mai departe, înainte de a vedea un mare număr de demoni chinuitori. Ei biciuiau continuu o mulțime de suflete nenorocite cu bice înnodate de oțel arzător. Chinuiții răcneau cu astfel de strigăte puternice, încât m-am gândit că ar putea fi topită chiar și cruzimea în sine, în puțină milă. Acest lucru m-a făcut să spun unuia dintre chinuitori:

– Oprește-te din biciuire și nu mai folosi o asemenea cruzime față de cei care sunt făpturi asemenea ție, și pe care, probabil, i-ai ajutat să ajungă în toată această nenorocire.

– Nu, mi-a răspuns chinuitorul foarte calm. Deși suntem foarte răi, nici noi, diavolii, nu am fost la fel de răi ca ei, și nici nu am fost vinovați de astfel de crime cum au fost aceștia. Știm cu toții că este un Dumnezeu, cu toate că noi Îl urâm, însă aceste suflete nu ar fi admis (până nu au ajuns aici), că ar exista o astfel de Ființă.

– Atunci aceștia, am spus eu, au fost atei. Ei sunt oameni nefericiți și au încercat să mă distrugă și pe mine de la a avea parte de eternul har. Abia terminasem de vorbit când unul dintre nefericiții chinuiți a strigat trist:

– Cu siguranță recunosc vocea asta. Trebuie să fie John.

Am fost uimit să aud numele meu menționat și, prin urmare, i-am răspuns:

– Da, eu sunt John, dar cine ești tu?

El a răspuns:

– Te-am cunoscut odată bine pe pământ și aproape că te convinsesem să împărtășești opinia mea. Eu sunt autorul acelei cărți celebre, intitulată "Leviathan".

– Ce! Marele Hobbs? am spus eu. Ai ajuns aici?

– Din păcate, a răspuns el, într-adevăr eu sunt acel om nefericit. Dar sunt atât de departe de a fi mare, încât mă văd unul cei mai mizerabili din toate aceste teritorii murdare. Căci acum știu că există Dumnezeu. Dar, oh! Mi-aș fi dorit să nu fi existat, pentru că sunt sigur că El nu va arăta niciun fel de milă față de mine. De altfel, nu există niciun motiv pentru care ar trebui să aibă milă. Mărturisesc că am fost dușmanul Său pe pământ, iar acum El este al meu în iad. Încrederea mea mândră în propria înțelepciune a fost cea care m-a trădat.

– Trist, într-adevăr, i-am spus. Vezi ce poate face puterea Celui Atotputernic celor care încalcă legea Sa cea dreaptă?

Tocmai făceam aceste comentarii, când demonul neobosit care îi chinuia, m-a întrerupt:

– Acum, vezi ce fel de oameni erau în lume. Nu crezi că își merită pedeapsa?

Eu am răspuns:

– Fără îndoială, aceasta este răsplata păcatelor pe care o suferă ei și pe care o ai de suferit și tu. Și tu, la fel ca ei, ai păcătuț împotriva Dumnezeuului cel binecuvântat, iar pentru păcatele voastre veți suferi răzbuțarea focului veșnic. N-ai nicio scuză pentru a spune că te-ai îndoit de existența lui Dumnezeu; pentru că, știind că există Dumnezeu, ai ales să te răzvrățești împotriva Lui. Prin urmare, trebuie să fi pe drept pedepsit cu o pierzare veșnică de la fața Domnului.

La aceasta, demonul a răspuns:

– Este adevărat că știm că trebuie să fim pedepsiți, după cum zici tu. Dar dacă spui că oamenilor ar trebui să le fie arătată milă, pentru că ei au căzut prin ispitele diavolului, atunci acesta este și cazul meu, și al restului duhurilor inferioare. Noi am fost ispitiți de Luceafărul strălucitor al dimineții, ca să ne răzvrătim împreună cu el. Prin urmare, deși acest lucru mărește vinovăția lui Lucifer, ea ar trebui să o diminueze pe cea a spiritelor inferioare.

La aceasta, îngerul meu strălucitor a răspuns cu o expresie mâniaoasă:

– O, duh apostat, plin de răutate și de minciună! Cum poți să spui aceste lucruri văzându-mă aici? Știi că a fost inima ta mândră cea care te-a făcut să te răzvrățești împreună cu Lucifer împotriva binecuvântatului Dumnezeu care te-a creat cu slavă! Dar, din moment ce te-ai înălțat cu mândrie mai presus de Creatorul tău binecuvântat, alăturându-te lui Lucifer, ești pe bună dreptate aruncat în iad. Frumusețea ta anterioară s-a transformat în forma oribilă de acum, ca pedeapsă dreaptă a mândriei tale rebele.

Spiritul apostat a răspuns:

– De ce ne invadezi teritoriile și vii să ne chinuiești înainte de timpul nostru? Și, după ce a spus aceasta, s-a despărțit de noi ca și cum nu ar vrut să primească un răspuns.

După ce a plecat, i-am spus îngerului păzitor că am auzit deja despre

căderea îngerilor apostafi, dar că am vrut să știu mai multe despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

Ghidul meu mi-a răspuns:

– Când îți vei sfârși viața pământească și te vei întoarce la cer, vei afla multe lucruri pe care nu ești încă pregătit să le înțelegi. În starea ta actuală nu dori să afli mai multe decât ceea ce este relatat în Scripturi. Este suficient să știi că îngerii au păcătuit și că pentru păcatul lor au fost aruncați în iad. Dar felul cum duhurile curate ar putea naște un gând în inimile lor împotriva Purității eterne care le-a creat, este ceea ce nu ești încă capabil să înțelegi.

– Am observat, am spus eu, că cei din iad se plâng cel mai mult de chinul propriilor sentimente de vinovăție, care confirmă justetea pedepsei lor. Această închisoare sumbră este cel mai bun loc de a înțelege în mod corect păcatul fiindcă, dacă n-ar fi fost atât de grav, n-ar fi fost răsplătit cu o astfel de pedeapsă extremă.

– Ceea ce spui este foarte adevărat, dar există un loc și mai bun pentru a vedea răsplata cuvenită pentru păcat. Aceasta poate fi văzută când Îl privești pe Fiul cel binecuvântat al lui Dumnezeu pe cruce. Acolo putem vedea efectele teribile ale păcatului. Acolo putem vedea tot răul cauzat de păcat, pentru că toate suferințele condamnaților de aici sunt ale unor ființe create, dar pe cruce poți vedea pe Dumnezeu care suferă.

– Cu siguranță, am adăugat eu, dreptatea și mila au triumfat în ceasul acela întunecat. Dreptatea a fost pe deplin satisfăcută la cruce prin pedeapsa păcatului, iar mila a triumfat acolo, deoarece mântuirea pentru păcătoșii neajutorați a fost isprăvită. Laude eterne Numelui Său sfânt, pentru că harul Său m-a făcut în stare să primesc această mântuire, devenind un moștenitor al slavei! Îmi amintesc că unele dintre aceste suflete pierdute de aici s-au plâns că, atunci când mântuirea le-a fost oferită, ei au refuzat-o. Prin urmare, numai harul Lui m-a ajutat s-o accept. În acel moment, însoțitorul meu strălucitor mi-a spus că trebuie să mă aducă înapoi pe pământ și să mă lase acolo până când va veni timpul meu să intru în slava cerească.

– Vino, a spus el, să lăsăm acest loc de durere și groază în posesia locuitorilor lor întunecați.

Într-un timp foarte scurt m-am trezit iarăși pe pământ. Am fost lăsat chiar în locul în care îngerul m-a întâlnit, când mă gândisem la sinucidere, fiind ipștit de diavolul, care a încercat să mă convingă că nu există Dumnezeu.

Cum m-am întors acolo, nu știu. Dar, de îndată ce m-am întors, îngerul

luminos care a fost ghidul meu mi-a spus:

– John, trebuie să plec acum. Eu am o altă misiune de împlinit. Laudă-L pe Cel care stă veșnic pe scaunul de domnie, care are toată puterea în cer, pe pământ și în iad. Laudă-L pentru toate minunile dragostei și harului Său, pe care ți le-a arătat într-atât de scurt timp!

Îndată ce eram pe punctul de a răspunde, îngerul a dispărut și am fost lăsat singur. Am petrecut ceva timp gândindu-mă la lucrurile uimitoare pe care le-am văzut și le-am auzit, apoi am îngenuncheat și m-am rugat. După ce m-am ridicat, am început să binecuvântezez și să laud pe Dumnezeu pentru toată bunătatea Sa.

Când am ajuns înapoi acasă, familia mea era foarte surprinsă să vadă cât de mult mi se schimbase chipul. S-au uitat la mine ca și cum abia m-ar recunoaște. I-am întrebat ce anume priveau. Ei au răspuns că transformarea feței mele îi uimea.

Le-am spus:

– Cum, sunt atât de mult schimbat?

Ei mi-au răspuns:

– Ieri arătai atât de deprimat, încât fața ta era imaginea disperării. Dar acum, ea este radioasă, frumoasă, plină de bucurie și de o satisfacție desăvârșită.

– Dacă ați fi văzut, le-am răspuns, ceea ce am văzut azi, nu v-ar mai surprinde schimbarea din mine.

Apoi m-am dus în camera mea, am luat stiloul și cerneala, și am scris rândurile acestea, despre tot ceea ce am auzit și văzut. Și sper ca acei ce vor citi să fie atinși în inimile lor, la fel cum am fost și eu, în timp ce am scris toate aceste experiențe. Sfârșit.

Despre Rai: *”Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, străvezie ca cristalul. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.*

Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu,. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții. Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa, cap. 21-22).

Despre Iad: *”Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!*

Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa, cap. 21-22).